

İssiz Morderia koyunda gündüz yazı işleriyle uğraşırken, akşamüstleri de dalış yaptık. Sibel hayatında ilk defa zıpkınla burada daldı. Dalış kuralları gereği zıpkınla avlanırken tüp kullanılmıyor. Aslında burası gibi kimsenin olmadığı ıssız yerlerde istediğini yapabilirsin. Karışan yok. Ancak su altı hayatına saygı duyan dalgıçlar tüple avlanmayı etik bulmuyorlar. Pek anlamam ama, sanırım avcılık kaidelerine göre de tüp kullanmak usule uygun değil.

Tuzak kurmak, hayvanın gözüne ışık tutmak gibi racona aykırı bir hareket olarak kabul ediliyor. Neyse... Sibel ilk dalışından iri bir papağan balığıyla çıktı. Tekneye balığı uzatırken çok sevinçliydi. Akşam yemeğinden önce beyaz lop etlerini ufak ufak doğrayıp limon ve zeytinyağı ile çiğ balık hazırladım. Pek leziz oldu.

Yıllardır dalmıyordum. Sibel'den heveslenip ertesi gün ben de daldım. Üç metre aşağısı balık kaynıyor. Herhalde bu sulara dalan yok. Balıklar zıpkının ucuna kadar sokulup bakıyorlar. Epey bir atış yaptım. Fakat hep karavana... Tüfeğin ucundaki balığa sıkıyorum, ama zıpkın ya önünden, ya arkasından ıskalayıp geçiyor. Canım sıkıldı. Bir sonraki gün üç başlı zıpkınla daldım. Önüme ne çıkarsa atmaya başladım. Bir buçuk saatlik çaba sonunda iki küçük taş balığıyla, bir trompet balığı vurdum. Hamamın namusu kurtulmuş oldu.

25 Ağustos sabahı şafakla demir aldık. Rotamız 65 mil batıdaki Sao Nicolau Adası. Rüzgâr yok. İki yanımızda bizimle yarışan yunuslar, motorla gidiyoruz. Yunusların bazısı ok gibi sudan fırlıyor. Kuyruğu da sudan kesildikten sonra 'paatt' diye bir ses çıkararak karın üstü suya düşüyor. Akşamüstü Sao Nicolau'nun yüksek dağları pruvamızda belirdi. Güneş batarken adanın güney doğusundaki, sarp yamaçların eteğine kurulu Carraçal adlı köyün önüne demirledik. Sarı boyalı kutu gibi taş evler yan yana dizilmiş, denizi seyrediyorlar.

Sabah botu atıp sahile çıktık. Köyün çocukları koşarak, köyelerine gelen bu beyaz derili yabancıları karşıladılar. Göz alabildiğine uzanan boz renkli kıraç topraklarla çevrili köyün sokaklarında dolaşmaya başladık. Köy bir zamanlar çalışkan, ama şimdi kapanıp binaları harabeye dönmüş bir ton balığı konservesi fabrikasının etrafına kurulmuş. Daha ilk adımlarda artık Carraçal'ın çok fakir bir köy olduğu anlaşılıyor. Sıska keçiler, üzgün bakışlı oğlaklar, tavuklar, ördekler köyün sokaklarında bezgin bezgin dolaşıyorlar. Kuru bir ağacın gölgesine sığınmış bir inek gördük. Derisi kemiğine yapışmış hayvancağыз bakımsızlıktan eşek sıpası kadar kalmış.

Köylüler belli ki paraca çok fakirler, ama buna karşılık güler yüzlüler. Kimse bir şey satmaya çalışmıyor (ortada satılacak bir şey de yok ya). Yanlarından geçerken dostça gülümseyerek "Buenos Dias" diye selam veriyorlar. Erkeklerin ellerinde pilli radyolar var. Sokaklarda anteni açılmış bu radyolarla dolaşıyorlar. Kapı önlerinde oturan kadınların ise kucaklarında bir çocuk... Çoğunun bir tane de karnında taşıdığı belli oluyor. Çocuk bolluğu için Sibel, "Fakir eğlencesi..." diyor. Köyde akşamları saat 10'dan sonra jeneratör kapatılıyor. Elektrikler kesilip de köy karanlığa gömülünce, anlaşılacak yapacak başka işleri kalmıyor!

Öğleden sonra demirimizi alıp 20 mil batıdaki Tarrafal'a doğru yol verdik. Kuzeyden esen rüzgâr sağanaklarda 7 kuvvete kadar çıkıyor. Ancak karadan estiği için deniz kaldırmıyor. Birinci camadandaki ana yelken ve küçültülmüş cenovayla hızımız bazen 8.5 knot'a kadar yükseliyor. Akşamüstü Taffaral'ın önüne, 13 metre derinliğe demirliyoruz.

Henüz karaya çıkmadık. Tekneden gördüğümüz kadarıyla sırtını kahverengi kayalık dağlara yaslamış, kasaba büyüklüğünde bir yerleşim. Carraçal'ın aksine itici bir görüntüsü var. Üç, dört katlı sıvasız binalar... Kiminin denize bakan yanı düz duvar, tek bir pencere dahi yok. Kimi alacalı, bulacalı renklere boyanmış cephesi, lobuta benzeyen oymalı balkon korkulukları ile Türkiye'de de görmeye alışık olduğumuz, eline biraz para geçmiş zevksiz adam, evleri. Bu yazıyı bu akşam sailmail ile sevgili Ersan Erkol'a yollayacağım. Yarın da botla karaya çıkacağız.